

Gusztu nem tudott eligazodni ezen a válaszon, és vesztve maradt. A szőke törte meg a csendet.

- Nős? – firtatta.
- Dehogy – jött a válasz. – A szüleimnél lakom. Miért tetszik kérdezni?
- Gondolom, otthon már tűkön ülnek, vagy nem?
- Nyugtalankodni nyugtalankodnak, az már egyszer biztos.
- Fogadom, a legjobban a spinéje gerjedt be, amiért nem ért időben haza! – kapcsolódott ismét be a szőke. – Vagy nincs spinéje?
- Hát... izé... olyasmiformám éppenséggel volna – röstelkedett Gusztu és furcsállotta, hogy a Duna mentén, ahol soha nem járt, így nevezik a férfiszerszámot.
- Mi az, hogy éppenséggel... – erősködött a volános. – Ne legyen már olyan szerény, hiszen a vak is látja, hogy kurvajó spinék teremnek errefelé! Gyakran kiáltok utánuk „Kisanyám, te ki vagy, mert én ki vagyok egészen?!”
- Tartsd már a szád, Jócó! – berzenkedett a szőke, majd témát váltva hátrafordult. – Nem forr a bosszú magában, hogy így otthagyták?
- Nem hagyom én annyiban – fogadkozott Gusztu. – Majd megmutatom nekik, hogy kivel van dolguk! Tetszik tudni, hogy van: meghalt Máttyás király és...
- ... és? – türelmetlenkedett a szőke.
- ... és eltemették! – fejezte be Gusztu.
- Nagyon oda van azzal a Máttyással – mondta kioktatólag a férj. – Nálunk a történészek sok mindent kiderítettek azóta. Sok legendát gyártottak róla, nem árt, ha tudja. Az apja is román volt, vagy szerb, a fene tudja!
- Gusztut lassan elöntötte el a düh, de aztán annyira, hogy elfehéredett.
- Álljon meg, de azonnal, amíg nem teszek kárt magában! – kiáltotta a bicskáját keresve. – A Pecsovics-mindenit a pofájának – ordította kifelé kászálódva. – Hát magyar ember maga, hogy őt is pocskondiázni meri? Inkább gyalog megyek! Nem szívok e taligában magukkal egy levegőt!

A huszár egy darabon még bámulta a sötétben tovatűnő kocsifarlámpáit, majd a székelly útlevelét, a bicskáját zsebre vágva állingált egy kicsinyég. Mit nem adott volna azért, ha nem jelmez, hanem igazi mundér lenne rajta! Most azért csikorogatta a fogát, hogy nem száznyolcvan évvel ezelőtt élt és cselekedett.

– Hát ilyenek is vannak odaát?! Hogy vennék el a villanyt, amikor operálnak, te jampec! – dohogta.

Mégis a kétely lassan kezdett beleköltözni, és összefércelni hiányos történelmi ismereteit. Bizonyoságot, valami megdönthetetlen bizonyoságot keresett ellenszerűl. Várt. Nézte, hogy bukkan elő a Hold a felhők mögöl. Messziről mintha szarvasbögés hallatszott volna.

– Heltai mégsem hazudhatott – hunyorgott maga elé, aztán tétován elindult a kitarató holdfényben.

Mihályi Molnár László

Egyszer, talán, mégis... Elszámolás

Egyszer majd mi is
hazatérünk
és akkor nekünk is
lesz majd hazánk
amilyen mindig
megilletett minket
ahová megszült
édes jó anyánk
ahol a szó
amit ő adott
ahol a dal
mit ránk hagyott
ahol a táj
mi bennünk él
feltámad újra
mint a szél
és visszafoglalja magának
a széles szemhatárt
hogy elmondhassuk végre
kik vagyunk
és ez itt az otthonunk
hazánk

M-lék

elveszett szavak
elkopott képek
ellopott tájak
vidékek
beomlott jövő
országnyi csend

meghasadt
tört-én-elem
idétlen idő

hiszem
az idő nekünk dolgozik
de ránk rakódik
mint por a képre
s nem mossa le
tisztító zápor
nem ment meg mindent
a restaurátor

repedezik
fakul a festék
munkánkat mérik
éjekbe hajló esték
mégse lesz vége
hisz nem megyünk el innen
nyomtalan

In memoriam – Dinnyés József

Elment a dalnok
már nem zenél
az elárvult lantok
serege szárnyra kél
felszáll az égbe
a felhőkön túl
angyalok kísérik dalolva
magyarul

Forgószél támad
és felkavar:
magától szólal meg bent a dal